

vabi v svojo štacuno; — in če ptujec v štacuno pride, se mu postrežno pokaže vse, česar želi viditi, in se mu pové cena; če pa zbiraš in nič ne zbereš, ni štacunar celó nič nejevoljen, spravi blago spet na svoje mesto in ti ne zine kar besedice ne.

Tudi tega ni na Turškem, da bi štacunar štacunarju kupce jemal; če imata soseda popolnoma enako blago, in kupec stopi v štacuno in baranta, pa ničesa ne kupi — bo sosedni štacunar mirno stal v svoji štacuni, in ne da bi te vabil ali ti le z očesom mignil, da imaš priti k njemu kupovat.

Tista znana lenoba, ki je značaj turškega naroda, je menda vzrok tudi ti nemarnosti tergovski; Turk pravi: če mu je osoda namenila kupca, bo prišel; če mu ga ni namenila, ga ne bo.

Novičar iz austrijskih krajev.

Iz Križne gore na Notrajskem 12. listop. (Žalostna prigodba, mila prošnja in še nekaj.) Zvečer ob 9. uri 9. t. m. sem bil priča strašnega ognja, ki je na Bločicah, neki vasi grahovske podfare v Cerknjski tehantli tri četertinke ure na polnočni strani Križnogore, enajsterim posestnikom hiše v žalostno razvaline in njih pridelke v pepél spreminil. K sreči pa se je na Križnogori kmali zapazil ondodni ogenj, ki je hipoma od severne strani cerkev na gori tako razsvetlil, da bi se lahko slehern napis na zidu bil razločno bral. Plat zvoná na dobro glasen zvon iz obližja staroterške in bloške župnije v temni noči obilno množico v pomoč skliče, kamor se urno tudi g. okrajni predstojnik iz Loža po kaj nezložni poti z žandarmi vred podá. Ljudje so res marljivo delali in mokre plahte po strehah pogrinjali, al studenec je le prepičlo vode iz sebe poganjal, sicer bi se bilo še kaj več otélo. Hvala Bogu! da ni vetra bilo, sicer bi vsa človeška pomoč ne bila piškovega lesnjeka vredna bila. Pričetek ognja je bil v nekem hlevu na sredi vasi, in berž ko ne se je tukaj, kakor se tudi drugod pogostoma primerja, iz presladke pipe prebritki pelin izcimil, zakaj pogostoma vidimo zarobljence v hlevu tobak piti, kjer stelje ali senó premetujejo ali pa živini kladejo; oni morajo lulo v ustih imeti, kakor da bi jim bila k ustam prirašena!

Če pomislimo, da ravno v tej vasi pred dvema letoma zavolj hude toče se ni bila od serpa rija oderznila, in da je cep tisto jesen bil na „pika pok“ pozabil, — da tudi nihče zdaj ni bil toliko razumen svojega pohištva škode ognja zavarovati; — če dalje prevdarjamo delo, potroške in gradivje, ki je za kmetijsko hiševanje potrebno, in da se v gojzd semtertje gredé celi dragi dan zgubi; — če pomislimo koliko so se siromaki čez leto potili in vpirali, da bi saj čez zimo pri gorki peči s svojimi otročiči pičle pridelke mirno vživali, in ravno zdaj, ko nemila zima serdito na vrata terka — ravno zdaj v tej tužni dóbi jim peč službo odpové, shranjeni pridelki se jim razkadijo in strehe se jim razpepelé, in oni so primorani pri usmiljenih revnih sosedih za-se in za živino prenočiša iskati! Kdo ne spozná, da je njih stan revniši memo tistih, ki so navajeni od hiše do hiše živeža prositi? Nepotrebno bi tedaj bilo o takih okolišinah nesrečne siromake miloserčnim dobrotnikom na dolgo in široko priporočevati, ker sami vejo, da, kdor takemu revežu kaj pomaga, je svoj milodar v neizrečeno potrebne roke položil in naložil na obresti, ki jih nebeški Oče stotero povrača!

Če popis ta naklone ubogim siromakom tù in tam kako milošnjo, naj se pošlje na g. podfajmoštra v Grahovo, ali pa na gosp. tehanta v Cerknico. Nadjam

se pa tudi, da vredništvo „Novíc“, ki se je dosihdób v enakih nesrečah vedno bratoljubno obnašalo, bo tudi tukej sprejelo milodarov svoje usmiljenje do nesrečnih revežev skazalo *). (Konec sledí.)

Novičar iz mnogih krajev.

V sredo (16. dan t. m.) se je začela vožnja po dunajsko-ljubljanski železnici po novem vožnem redu, v katerem je čas odhoda in prihoda nekoliko drugačen. — Te dni so bili zametisnega na severni železnici toliki, da vozovi niso mogli naprej. — Iz žitnega cenovnika, ki smo ga 4. dan t. m. iz vsih krajev našega cesarstva v roke dobili, se očituje, da je bila pšenica v zgornji Austrii: v Gmundnu, Welsu in Salcburgu (po 8 fl. 37 kr. vagán) naj dražja, v Černovici (v Bukovini), kjer je vagán le 3 fl. 34 kr. veljal, pa naj bolj po ceni. — Zdej še le zvémó, zakaj so lojene sveče tudi pri nas zmiraj dražji, čeravno je domačega loja za naše potrebe zadosti; — veliki svečarji na Dunaji in fabrike Apolonovih in Milinih sveč, ki so poprej iz Odeserussovskega loja dobivale, ga ne dobivajo od tod, kar vojska terpi, nič več, in ga kupujejo zdaj v Ljubljani, Gradcu, Celovcu in kjerkoli ga dobiti zamorejo, tako pa nam podražujejo ceno. Tudi vožnjo prešičev iz Ogerskega na Nemško bomo čutili v dražji ceni. — Na prošnjo avstrijskega konsula v Bukureštu je Omer-paša dovolil, da se smé iz Valahije ječmen skozi en mesec, pšenica skozi 3 mesce in pol, koruza pa skozi 6 mescev v naše cesarstvo voziti. — V Pöchlarnu so te dni čudažandarji zasledili grozovito hudodelstvo: neki sedlár je imel skozi 13 let iz še neznanih vzrokov svoje lastno hčer (zdaj 35 let staro) v kleti (keldru) zaperto. Sodnija preiskuje zdaj to hudodelstvo. — Zadnjikrat omenjena novica od hude bitve pred Sevastopoljem 5. dan t. m. je poterjena od vsih strani. Ko so namreč Rusi zvedili, da se zedinjena armada pripravlja z naskokom vzeti Sevastopolj, so planili z močjo 65.000 vojakov nad angleško armado, ki se je sili umakovala, kar je mogla, dokler ji ni prišla francoska armada na pomoč. Bitva je bila strašna in je 7 ur terpela; pri rusovski armadi sta bila tudi cesareviča Mihael in Nikolaj pričjoča. Padlo jih je na vseh straneh sila veliko; Rusi so sovražniku veliko topov zabíli. Čeravno so mogli Rusi nazadnje bežati, vendar tudi zedinjena armada ni ničesa opravila, ker ji je naskok na terdnjavo, ki ga je nek general Canrobert v tem veleval, spodletel. Zdaj zedinjena armada spet obleguje Sevastopolj, in, kakor ravno zvémó iz rusovskih novíc, ki so došle na Dunaj, se ni do 8. t. m. nič posebnega zgodilo pred Sevastopoljem. — Cesar Napoleon je ves osupnjen, ker mu ne gré vojska v Krimu po volji, in bo poslal novih 50.000 vojakov tje; angleška vlada bo polovico stroškov te nove armade prevzela. Razun 1 regimenta bo francoska armada tudi Rim zapustila in na Turško šla. Pa tudi Rusi dobivajo neprenehoma pomoč čez Perkop. — Hospodar Moldavije knez Ghika je bil 9. t. m. v Jašu prijazno sprejeman. — Sliši se, da se boste avstrijska in pruska vlada porazumele. — „Serb. Dn.“ piše, da je v Zemun došlo 106 Černogorcov, ki se bojo preselili v Serbijo.

*) Iz serca rado bo vredništvo prejemale milodare tudi za uboge pogorelce na Bločicah. Bog daj, da bi obilni bili! Nadloge so zdaj že tako velike — kaj pa še le, kadar ogenj siromakom še tisto trohico živeža vzame, ki so jo imeli, in jim še kota ne pusti, da bi poterto svoje truplo zamogli položiti pod streho. Naj se tedaj usmili in pride na pomoč, kdor more!

Vred.

Današnjemu listu je pridjana 22. pòla „občne zgodovine“.

Odgovorni vrednik: Dr. Janex Bleiweis.

— Natiskar in založnik: Jožef Blaznik.

ravno to kar: er zeugt (gibt Zeugenschaft) eben jetzt“, to je (on) priča, pričuje, ne: popriča. „Er bedankt sich eben jetzt bei ihm“, to je, er dankt ihm eben jetzt. Ogr. Slovenec, tudi civ. Hervat pravi: (on) mu hvali, „er dankt ihm, bedankt sich¹⁾“; hvali ga, „er lobt ihn“. — Po nemški je oboje prav: „ich suche meinen Bruder und kann ihn nicht finden“, ali pa: „ich suche meinen Bruder auf, und kann ihn nicht finden (auf-finden)“; v Adelg. Po slovenski bi pa morali obakrat reči: iščem (ne poiščem) brata, pa ga ne morem poiskati ali najti. „Er klagt so eben“, ali pa: er beklagt sich so eben, dass es ihm schlecht geht“, po naše oboje: ravno se toži (ne: potoži), da se mu slabo godi. — Trubar je pisal tudi: dolpoklekniti, dolsesti, niederknien, niedersetzen; gorvstati, aufstehen itd. da si govori vsak terdi Slovenec le: poklekniti, sestiti, vstati (iz „vz“, starosl. auf, pa iz „stati“. — Iz teh izgledov se vidi, da ni treba nam za pravi sed. č. glagolu koreninskemu predloga pritiskati vselej, kedar in kakor je v nemškem. Če ga pa hočemo ali moramo včasih imeti v določnem n. pravega sed. č., — preobleči ga moramo vselej: popričujem, potožujem se, zadržujem, zahvaljujem se (ravno zdaj). Nemcu ni treba oblike glagolove spremenjavati, kar predlog pritakne, pa je; mi jo pa moramo. Soper to pravilo so se pregrešili tedaj pisavci, kateri so skovali: zadržati se, po nemškem: sich verhalten, sich aufführen²⁾; poznati koga (Jemand kennen) namesto zdaj pozabljenega (Čehom pa Poljakom, tudi ogr. Slov. pa še dobro znanega „znati koga“³⁾; — dopade (se) mi, (es ge-fällt mir, namesto: dopada se mi, kakor govore semtertje beli Kranjci z drugimi Jugoslovani vred bolje po slov.: po volji mi je, — mi se godi); to iznese (namesto: iznaša) pet petic; zupati, ver-trauen (ogr. Slov. upati (se) v koga; — pomeniti namesto pomenjati (bedeuten), kakor govore še nekje na Koroškem); sprevidim, ich sehe ein (il. uvidjam); zasluži (n. zaslučuje ali morda bolje: vreden je = dignus est) pohvaljen biti. Sam spada tudi: kaj počnete? ki se pa sliši (namesto: kaj počenjate ali počinjate le v nekih krajih, ne povsod; — to obstoji, das besteht, itd.⁴⁾. (Dalje sledi.)

Novičar iz avstrijskih krajev.

Iz Križne gore na Notrajskem 12. listop. (Konec.) V tej vasi, kjer je nevihta ogaja tako razsajala, je v sredi, kjer bi imel odpert prostor biti, hiša s stalo vred stala, ktera je sicer vasi vso lično podobno jemala, zdaj v tej nesreči pa še na poti bila, da ljudje niso vedli kam se obrniti. Treba bi bilo, da bi se razvaline na sredi vasi zdaj kar do čistega strebile,

slati itd., tako so menili naši pisavci tudi nekaj, da se morajo delati vsi čevlji po enem kopitu.

¹⁾ Tudi nam je ostal še ta terpežni glag. Anton: Lepo „zahvalim“. M. Čemu, pokaj hvališ? kaj boš (kaj bi) hvalil? Tudi: „hvala lepa (ne zahvala lepa).“

²⁾ Trubar v predgov. II. dela n. t. večkrat samo „deržati se“, — „za-deržati“ je mlajša. Hervatje civ. imajo vsaj pravo obliko: zadržavati se“, kakor mi zdaj: „obnašati, vesti se: lepo se obnaša, lepo se vede (srb. l. se vlada), ne: lepo se obnese (dovrš. kakor: zadržati se).“

³⁾ Tudi Trub., Dalm. in Krel so še pisali „znati koga“ (Jem. kennen). Jan. VIII. 55. itd. Krel: str. LIV.

⁴⁾ Iz česa je (n.: obstoji) to? Iz česa je voda (sostavljena)? iz kakih pervin je (zložena)? To ne bo dolgo terpelo (n.: obstalo). Svet že davno stoji (n.: obstoji); ta hiša bo še dolgo stala, terpela (n.: obstala). Brez jedi in pijače ne bi mogli živeti (n.: obstati). Ali je ta navada že stara? (n.: — obstoji že dolgo)? Bukve imajo tri dele (n.: obstoje iz —). Postava še velja (n.: obstoji). Trub. je pisal v predg. I. d. nov. t.: „tu Izueličane eniga vsakiga kerščenika v letim samim ... štuku“ stoji (besteht). Pis.

hiša se kam drugam postavila, in se tam dvoje alitroje košatih drevés zasadilo, ki bi v enaki nesreči mnogo pripomogle. Neizrečena koristnost drevja se je pač tabart očitno pokazala. Po versti je tu 5 hiš v strašno bobnečem plamenu bilo, blizo zad so 3 z mervo napolnjeni skedni stali in še zdaj stojé. Kako so jih nek ljudje odtéli? Z vodo jih niso mogli polivati, ker je ni bilo. Drevje je pred skednji rastlo, ki je zdaj po eni strani zlo poškodovano, vendar je tukaj lepih dnarjev vredno bilo.

Kdaj pa bo lipa, divji kostanj ali kako drugo drevo v sredi vasi zrastle? ¹⁾. Vsaditi ga morda kdo utegne; al kakošna se bo potlej z njim godila? je vse drugo vprašanje. Zakaj po nekterih okolicah ima peklena kača svoje najemnike, katerih posebno veselje je, vsako zasajeno drevesce pokvariti in ugonobiti! Na Blokah je domoljubni gospodar Jernej Krašovec — slava mu! — lepi kos svojega zemljiša prostovoljno šoli prepuštil, naj bi se vert za sadjorejo napravil. Učitelj se je z vertom jako trudil; učenci so, ko mravljinici neutrudljivo sadne peške znašali, sadili in drevesca cepili, in so tudi v šoli pokazali, da niso makove glavice. Al neka peklena duša se prikrade na vert, in nedolžne drevesca pohlomasti, in trud verlega učitelja in marljivih učencov nedolžno veselje je preč!

Kmetijska podružnica v Ložu kaj živo spozna potrebo verta, kjer bi se drevesca požlahnovale in potem okrog razširjevale; — ker ga pa ona ne more s kitajskim zidom zapažiti, puša vse pri starem, raje, kot da bi prazno slamo mlatila. In kdo ji more to očitati?

Tako zaničljivo djanje, ki je le hudobnemu zveržku človeštva lastno, se žalibog! semtertje pogostoma ponavlja. In kaj si hudobnež kaj vesti dela, kadar sliši lastnika britko tožiti zavolj pokončanih drevesc! Pač da ne! On se skrivaj še smeja, kot da bi bil junaško delo storil, in ne pomisli, da bota dva roda, ki ju še ni na svetu, zavolj jima storjenih kervic njegova tožnika.

Ljube „Novice“! svetujte nam kakošen lek, ki kmali pomaga, zoper tolikanj škodljivo hudobijo. Ve bi nam znale dobre šole in poduk ljudstva priporočevati. Al človeški rod zavolj hrane in kurjave sadnih drevés in lesa po nekterih krajih že zdaj živo potrebuje; preden pa dobre šole s podukom tej ostudni hudobii čisto do korenine pridejo, — se dva roda še lahko v prah zdrobita. Ta hudobija izvira iz grozno pokvarjenega in brezvestnega serca, in je v nekterih krajih človeški družbi tako škodljiva, da ni izreči. Zdravilo zoper to hudo nadlogo bi se morda našlo, ki bi krepko pomagalo, al tisto ni v oblasti pisavca, in njegova razlaga bi bolj za cerkveni list kot za „Novice“²⁾ pristojna bila.

Križnogorski.

Iz Dolenje Vasi pri Ribnici 8. nov. Naznanjati Vam moram, da za naše ravne pogorelce se je čez 1400 fl. v dnarji in nekaj oblačil nabralo; — res

¹⁾ V taci in enaci okoljšinah naj se sadé vselej le že velike drevesa, ktere se rade primejo, če se umo presajajo. Živa priča tega so divji kostanji in lipe v drevoredih ljubljanskih, ki so bile sajene predlanskim. Saj se dobi že odraščeno drevje in čeravno ene groše več velja, je pa v 2 ali 3 letih že košato drevo.

²⁾ Šole in poduk so sicer za korenito omiko ljudstva neobhodno potrebne. — al vès poduk v šoli in cerkvi ne bo popolnoma odvernili taci hudobij, ki se smejo po pravici peklen-ske imenovati, ker take poškodbe ne donasajo hudodelniku celó nobenega dobička; on nima ničesa od take posilnosti, lastniku pa je škoda velika. Po naših mislih bi zamoglo o tem naj več pomagati, da bi sl. sodnije tako početje iz zgolj hudobne volje oestro kaznovala in da bi se vsled §. 85. a, b) kazenskega zakonika škoda ne cenila le po takrat polomljenih drevesih, ampak po celi škodi, ki jo lastnik terpi, če se mu uniči zasadba drevja in gotov kapital, ki mu bi ga donasalo drevje, sedaj po hudobnežu pokončano. Vred.

lep dar, kateri slavno spričuje, da se pri vsih slabih letinah in vednim „daj“, „daj“, vendar še usmiljenih ljudi ne manjka. Bog jim obilo poplačaj! Ob delitvi milodarov smo zverstili pogorelce v 4 verste, in tako večjim siromakom več podelili. Bili so večidel prav hvaležni in s solznimi očmi se zahvaljali za prejete dari; — al tudi nevošljivcov se ni manjkalo, ki so oponašali: „zakaj unim več kakor meni? kaj nisem jez ravno tako pogoril kot uni? Res, da si pogoril, kot uni — al če ima on več lačnih in nazih otrok, če je v dolgove zakopan itd., je vendar razloček velik med enim in drugim! — Namesti lesenih hiš se zdaj vzdigujejo zidane, — al veliko veliko let bode preteklo, preden bo vse doделano, in Bog daj le, da bi stanovavci v novih, še nič posušenih poslopjih čez zimo zdravi ostali! Jože Jereb.

Iz Moravske fare. 8. dan t. m. zjutraj ob 5. uri je v vasi gornji Preker imenovani tako silno goreti začelo, da je v 2 urah 12 hiš z mnogim poslopjem vred, ker je bilo večidel vse leseno, čisto do tal pogorelo. Nesreča je toliko večja, ker so bili vsi pridelki celega leta že pospravljeni. Čez 90 ljudi je brez strehe, živeža in potrebnega oblačila! Ker so hiše blizu skupej bile, vode in gasivnega orodja pa tudi ni bilo, so ljudje čisto malo iz ognja odnesti zamogli. Zavarovana sta bila menda le dva; ker pa ob pravem času nista plačila odrajtala, bota težko kaj dobila. Goreti je v nekem dimniku začelo, ki je bil premalo osnažen, mož pa je preveč zakuril, ko je žgajnico kuhal. Lavrač.

Novičar iz mnogih krajev.

Čedalje bolj odjenjuje kolera na Dunaji, in tudi iz drugih krajev se ne sliši, da bi začejala. — V Veroni je bil maršal Radecki hudo zbolel, sedaj pa je že spet zdrav. — Za državni zajem se je o prvem obroku (brištu) vplačalo 72 milionov gold., tedaj je namesti pričakovanega poltretjega odstotka vplačanih bilo 72 odstotkov. — Konec meseca oktobra je bilo ogerških papirnatih desetice in šestice še za 7 mil. 679.538 gold. med ljudstvom. — Mesca sept. se je po vsih poštah cesarstva dalo 3 mil. 950.200 pisem na pošto; — lepo število! — V Št. jakobški cerkvi v Bernu je bila 15. dan t. m. poroka, ki se redkokterikrat primeri: neki pek se je oženil s svojo mačoho. — Do 10. t. m. se ni pred Sevastopoljem nič važnega zgodilo. Gotovo je, da v hudi bitvi 5. t. m. so padli 3 angleški generali, 3 so bili ranjeni; med francoskimi generali je bilo ranjenih 5, tudi rusovski general Liprandi je bil ranjen, general Sojmonov pa je smert storil. — Francoski general Canrobert je v dopisu na cesarja Napoleona, ki ga pa „Moniteur“ si ni upal celega rasglašiti, svoj namen razodel, „da hoče še preden se bojo Rusi od poslednje hude bitve 5. t. m. oddahnili — kar bo po njegovih mislih naj manj 10 dni terpelo — z naskokom planiti nad Sevastopolj“. Če je bil Canrobert mož beseda, je mogel tedaj naskok zadnji čas do 14. t. m. biti; po tem takem bomo danes ali jutri zvedili izid hudega dneva. Al z enim, če se tako silnim naskokom ne bojo menda dosti opravili, ker vjeti Rusi pripovedujejo, da je mesto znotraj čez in čez prepreženo z močnimi terdnjavami in posadka pripravljena na naj huji upor; če tedaj zedinjena armada razruši tudi vnanje terdnjave, bojo imeli še veliko truda z notrajnimi. V mestu pa prebivavci in vojaki strašno terpe pomanjkanja vode; bolnih je toliko, da ne le v bolnišnicah temuč tudi v družih hišah je vse polno bolnikov. Tako je strašnega terpljenja le preveč na obéh stranéh. Tudi princ Napoleon je zbolel za grižo tako, da se je mogel

verniti v Carigrad. Kakoršno je terpljenje vojakov, takšno je pa tudi napenjanje dotičnih vlad, da, kar naj več morejo ženó, armad v vojsko. General Anenkov je po naukazu Menškova vse konjike iz Odese in Kimborna, ki se jih tu ne potrebuje, v Krim poslal, in ravno tako hité iz Varne vojaki in topovi zedinjeni armadi na pomoč. V Londonu vpijejo enoglasno: „več armade v Krim!“ in francoska vlada se pripravlja spet 80.000 novincov nabrati, čeravno vé, da bo ljudstvo godernjalo, ako se mu spet toliko delavnih rok vzame. Tudi dnarja manjka francoski vladi, ki neki želi, da bi mu angleška banka posodila 400 mil. frankov. Angleški vojskovodja je že vés obupal, da bojo mogli letos vzeti Sevastopolj, je tedaj nek svetoval, naj se zedinjena armada spet na barke poda in pokončá Odeso, potem pa se čez zimo v Varno podá; — Napoleon pa neki hoče, naj armada čez zimo pred Sevastopoljem ostane. — Moldavci in Vlahi so spet v hudem strahu; bojé se, ker se Omer-paša napravlja na vojsko proti Prutu, da bi Rusi ne premagali in spet posedli te knežii. — Da se je car Nikolaj udal znanim 4 terjatvam, kakor se je unidan govorilo, ni zdaj spet ne naj manjšega upanja. — Minister Palmerston je prišel 16. t. m. v Pariz. — Deržavni zbor v Londonu se bo začel še le 14. decembra. — Časnik „Presse“ piše po „Allg. Zeit.“, da je nek naš presv. cesar pisal parskemu kralju, da parska armada, ako bi utegnila kam na Avstrijsko v posadko (garnizon) priti, smé prepričana biti, da bo povsod z naj večjo častjo sprejeta in z živežem dobro preskerbljena. — 30. dan t. m. se bo snidel pruski deržavni zbor v Berlinu; po novi osnovi se bo ločil v dve zbornici: ena bo zbornica poklicanih, to je, od kralja v zbor izbranih: „Herrnhaus“, druga pa izvoljenih, to je, od ljudstva pozvanih: „das Haus der Abgeordneten“.

Pogovori vredništva. Gosp. A. Mč. P.: Poslani sstavek bomo natisnili berž ko bo moč. — Radi bi spolnili željo, ki ste jo nam razodeli, al stroški natisa so precej veliki in bolje se dajo na kaj družega obrniti. Kar je nekdanj reč bila le bolj posamnih, je zdaj občna. — Gosp. J. H.: Tisti tiči, ki so letos tudi v Trebovljsko okolico prileteli, so lovecem na ljublj. močirju dobro znane povodne race, ki se liske (Blassente, schw. Wasserhuhn) imenujejo. — Gosp. D. Sp.: Razveselili ste nas z dopisom. 91. list „Novic“ Vam naznanja, česar ste želeli zvediti. Se ta teden bomo poslali koledarčkov v B. Nekaj malega prvih dveh tečajev imamo še. Za objubljene spise prosimo.

Milodari.

Za pogorelce Podhoščane:

Gosp. Cvetko od Labudskih šolarčkov trohico otrokom pogorelcov Podhoste 2 fl. — G. T. 2 fl. 30 kr.

Za pogorelce na Bločicah:

Gosp. Ant. Samasa 5 fl. — G. T. 2 fl. 30 kr.

Stan kursa na Dunaji 21. novembra 1854.

Obligacije	5 %	82 ¹ / ₄ fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	87 ¹ / ₄ fl.
državnega	4 ¹ / ₂ %	72 ¹ / ₄ fl.	Windišgrac. „ „ 20 „	30 ¹ / ₂ „
dolga	4 %	63 ³ / ₄ fl.	Waldstein. „ „ 20 „	29 ³ / ₄ „
	3 %	49 ¹ / ₂ fl.	Keglevičeve „ „ 10 „	10 ⁵ / ₈ „
	2 ¹ / ₂ %	40 fl.	Cesarski cekini.	5 fl. 56
Oblig. 5 % od leta 1851 B	92	„	Napoleonor (20 frankov)	9 fl. 58
Oblig. zemljiš. odkupa 5 %	74 ¹ / ₂ „	„	Suverendor	17 fl. 10
Zajem od leta 1834 . . .	225	„	Ruski imperial	10 fl. 15
„ „ 1839 . . .	130	„	Pruski Fridrihsdor . . .	— fl. —
„ z loterijo od leta 1854	96 ³ / ₄ fl.	„	Angleški suverendor . .	12 fl. 25
„ narodni od leta 1854	86 ³ / ₄ „	„	Nadavk (agio) srebra:	
			na 100 fl. 27 ¹ / ₂ fl.	

Loterijske srečke:

na Dunaju } 18. novembra 1854: 83. 9. 53. 38. 58.
v Gradcu } 79. 13. 24. 38. 4.

Prihodnje srečkanje bo na Dunaju in v Gradcu 29. novembra 1854.